

Bruselj, 12.2.2014
COM(2014) 69 final

POROČILO KOMISIJE SVETU IN EVROPSKEMU PARLAMENTU

Sedmo poročilo o postopkih za pobiranje in nadzor DDV po členu 12 Uredbe (EGS, Euratom) št. 1553/89

{SWD(2014) 38 final}

KAZALO

POROČILO KOMISIJE SVETU IN EVROPSKEMU PARLAMENTU Sedmo poročilo o postopkih za pobiranje in nadzor DDV po členu 12 Uredbe (EGS, Euratom) št. 1553/89

1.	Uvod.....	3
2.	Vpliv uspešnosti in učinkovitosti davčne uprave.....	3
2.1.	Primanjkljaj DDV in lastna sredstva iz naslova DDV.....	4
2.2.	Stroški izpolnjevanja davčnih obveznosti podjetij.....	4
2.3.	Stroški davčne uprave za države članice.....	5
3.	Izzivi za povečanje učinkovitosti davčne uprave.....	5
3.1.	Organizacija davčnih uprav.....	5
3.2.	Identifikacija, registracija in odjava za namene DDV.....	6
3.3.	Carinski postopek 42.....	7
3.4.	Vložitev obračuna DDV in plačilo.....	8
3.5.	Pobiranje in izterjava DDV.....	9
3.6.	Revizije in preiskave v zvezi z DDV.....	9
3.7.	Sistem za reševanje davčnih sporov.....	10
3.8.	Izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV.....	11
4.	Sklepne ugotovitve.....	12
4.1.	Posodobitev upravljanja DDV.....	12
4.2.	Ukrepi, ki jih sprejmejo države članice.....	12
4.3.	Ukrepi, ki jih sprejme Komisija.....	13

1. UVOD

Člen 12 Uredbe Sveta št. 1553/89¹ o dokončni enotni ureditvi zbiranja lastnih sredstev, pridobljenih iz davka na dodano vrednost, zahteva, da Komisija Parlamentu in Svetu vsaka tri leta predloži poročilo o postopkih, ki se v državah članicah uporabljajo za registriranje davčnih zavezancev ter za določitev in pobiranje DDV, pa tudi o načinih in rezultatih njihovega kontrolnega sistema za DDV.

Od leta 1989 je bilo predloženih šest poročil². V preteklih poročilih so bila obravnavana vsa področja, zajeta v navedeni uredbi, in podana priporočila za izboljšave v zvezi z večino teh področij. V zadnjem poročilu³ je bilo poleg tega ocenjeno, ali so bili poročanje in priporočila, podana v poročilih, učinkoviti.

To poročilo je sedmo po vrsti in je namenjeno oceni izboljšav v upravljanju DDV v državah članicah v skladu s členom 12 navedene uredbe. Poleg tega je njegov namen opredeliti dobre prakse v različnih fazah učinkovitega pobiranja DDV ter zagotoviti, da lahko države članice ocenijo tveganja in opredelijo možnosti za izboljšanje sistemov nadzora in pobiranja DDV. Komisija v zvezi s tem poudarja, da je treba poročilo obravnavati kot priložnost za proučitev, „ali so možne izboljšave teh postopkov z namenom izboljšati njihovo učinkovitost“ (odstavek 2 člena 12 navedene uredbe).

Ugotovitve v tem poročilu so bile ocenjene na podlagi skupnih meril, ki jih je Komisija oblikovala na podlagi priporočil iz prejšnjih poročil⁴ in razvoja na področju upravljanja davkov na evropski in nacionalni ravni. Ta razvoj vključuje predvsem preprečevalne ukrepe, ukrepe za spodbujanje prostovoljnega izpolnjevanja obveznosti, pristope k storitvam za stranke, obvladovanje tveganja in optimizacijo uporabe informacijskih orodij.

Vprašalnik o izbranih temah je bil predložen vsem državam članicam, da bi se zbrale informacije, potrebne za pripravo tega poročila⁵. Vprašanja so se nanašala na naslednja glavna tematska področja: organizacija davčnih uprav, identifikacija, registracija in odjava za namene DDV, carinski postopek 42, obračun in plačilo DDV, pobiranje in izterjava DDV, revizije in preiskave v zvezi z DDV, sistem za reševanje davčnih sporov ter izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV. Vse države članice so izpolnile vprašalnik in zagotovile zahtevane informacije. O predloženih informacijah se je ob več priložnostih razpravljalo z državami članicami. V tem poročilu so ugotovitve, ki izhajajo iz izpolnjenih vprašalnikov, povzete po tematskih področjih in v zgoraj navedenem zaporedju.

2. VPLIV USPEŠNOSTI IN UČINKOVITOSTI DAVČNE UPRAVE

Uspešnost in učinkovitost davčnih uprav v državah članicah vplivata na velikost primanjkljaja DDV in na znesek lastnih sredstev iz naslova DDV, ki jih morajo države članice plačati EU. Zato ta dejavnika vplivata tudi na relativni delež skupnih lastnih sredstev, ki ga plačajo druge države članice. Uspešnost in učinkovitost hkrati vplivata tudi na stroške izpolnjevanja davčnih obveznosti podjetij in stroške vlad v zvezi z davčnimi upravami.

¹ Uredba Sveta (EGS, Euratom) št. 1553/89 z dne 29. maja 1989 o dokončni enotni ureditvi zbiranja lastnih sredstev, pridobljenih iz davka na dodano vrednost.

² 6. poročilo: COM(2008) 719 final + Priloga SEC(2008) 2759.

5. poročilo: COM(2004) 855 final + Priloga SEC(2004) 1721.

4. poročilo: COM(2000) 28 final.

3. poročilo: COM(1998) 490 final.

2. poročilo: COM(1995) 354 final.

1. poročilo: SEC(1992) 280 final.

³ Glej opombo 2 v 6. poročilu.

⁴ Glej opombo 2 v Prilogi k 6. poročilu.

⁵ Hrvaška ni vključena v to poročilo, saj v času, ko so se zbirali podatki, še ni bila članica EU.

Kakovost upravljanja DDV je pomembno izboljšati tudi zato, ker DDV pomeni velik del upravnih obremenitev za podjetja.

2.1. Primanjkljaj DDV in lastna sredstva iz naslova DDV

Primanjkljaj DDV je razlika med zneskom DDV, ki ga je v teoriji mogoče pobrati⁶, in zneskom DDV, ki je dejansko pobran, ter je posledica izgube prihodkov zaradi primerov goljufije, davčne utaje in zakonitega izogibanja plačilu davka, stečajev, finančne nesolventnosti, napačnih izračunov in učinkovitosti davčnih uprav. V nedavni študiji⁷ je bil skupni primanjkljaj DDV⁸ 26 držav članic za leto 2011⁹ ocenjen na približno 193 milijard EUR, kar je približno 18 odstotkov prihodkov iz DDV, ki bi se v teoriji lahko pobrali v EU-26, ali približno 1,5 odstotka skupnega BDP držav EU-26. Ta odstotek BDP kaže povečanje z 1,1 odstotka skupnega BDP držav EU-26, zabeleženega leta 2006, in je višji tudi od povprečja za obdobje 2000–2011, ki je 1,2 odstotka. Povprečni primanjkljaj DDV v obliki odstotka BDP je pred letom 2008 kazal trend zmernega zmanjševanja¹⁰, po letu 2008 pa so težke gospodarske razmere negativno vplivale na sisteme DDV in povzročile povečanje povprečnega primanjkljaja DDV. Predvsem države, ki jih je gospodarska in finančna kriza najbolj prizadela, so zabeležile znatna povečanja svojih primanjkljajev DDV in jim še ni uspelo bistveno izboljšati svojega položaja. Na splošno so ocenjeni primanjkljaji DDV posameznih držav zelo razpršeni po državah članicah in kažejo na velike razlike v njihovi uspešnosti.

Splošna ugotovitev študije je, da izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV upade med recesijo in kadar se zvišajo davčne stopnje, zlasti v državah, kjer je pobiranje davkov manj učinkovito. Ti rezultati so skladni z napovedmi teorije izogibanja plačilu davka in z nekaterimi predhodnimi ocenami ter pričajo o pomenu davčnih uprav in pobiranja davka pri določanju reform politike DDV in odzivanju na davčne pritiske.

Lastna sredstva iz naslova DDV so leta 2011 pomenila 11 odstotkov prihodkov EU in so znašala približno 14 milijard EUR. Lastna sredstva iz DDV se praviloma izračunajo tako, da se enotna vpoklicna stopnja 0,3 % obračuna od usklajene osnove za DDV vsake države članice¹¹. Vendar je ta osnova za DDV omejena na 50 % bruto nacionalnega dohodka posamezne države članice.

2.2. Stroški izpolnjevanja davčnih obveznosti podjetij

V sedanjem negotovem gospodarskem in finančnem ozračju so stroški, ki jih imajo podjetja zaradi izpolnjevanja davčnih obveznosti, postali pomembno vprašanje, ki ga morajo vlade upoštevati pri proučitvi, kako najbolje spodbujati in ohranjati gospodarsko rast. V študiji o

⁶ Teoretična obveznost v zvezi z DDV se oceni z opredelitvijo kategorij odhodkov, iz katerih izhaja nepovratni DDV, in določitvijo ustreznih stopenj DDV za te kategorije. Ker se primanjkljaj DDV ocenjuje predvsem na podlagi podatkov iz nacionalnih računov, je odvisen od točnosti in popolnosti teh podatkov. Poleg tega ne upošteva obdavčljivih dejavnosti, ki niso zajete v nacionalnih računih.

⁷ Vir: Study to quantify and analyse the VAT Gap in the EU-27 Member States (Študija o velikosti primanjkljaja DDV in njegovi analizi v državah članicah EU-27), ki sta jo izvedla center za socialne in ekonomske raziskave CASE ter nizozemski urad za analizo ekonomske politike CPB po naročilu Evropske komisije. Komisija je študijo objavila 19. septembra 2013, na voljo pa je na: http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/publications/studies/index_en.htm.

⁸ Skupni primanjkljaj DDV se izračuna za EU-26 kot celoto.

⁹ V študijo ni bilo mogoče vključiti Cipra, saj poteka obsežna revizija statistike nacionalnih računov.

¹⁰ Ta trend je bil najbolj očiten v podatkih novih držav članic (EU-10 in EU-2).

¹¹ Zadevna država članica izračuna usklajeno osnovo za DDV z uporabo tako imenovane prihodkovne metode. To pomeni, da se skupni neto prihodki iz DDV, ki jih pobere zadevna država članica, delijo s tehtano povprečno stopnjo DDV, tako pa se dobi vmesna osnova za DDV. Vmesna osnova se nato prilagodi glede na negativna in pozitivna nadomestila, da se dobi usklajena osnova za DDV v skladu z direktivo o DDV.

plačevanju davkov¹² iz leta 2013 je bilo ugotovljeno, da obstaja povezava med gospodarsko rastjo in upravnimi obremenitvami za podjetja. Študija kaže, da se je v gospodarstvih, kjer so bili sprejeti ukrepi za zmanjšanje zapletenosti davčnega upravljanja v smislu števila plačil in časa, potrebnega za obravnavo davčnih zadev, gospodarska rast pozitivno spremenila. Poleg tega se je izkazalo, da je zmanjšanje upravnih obremenitev za podjetja tesneje povezano z gospodarsko rastjo kot znižanje davčnih stopenj.

V zvezi z regijami EU in Efte¹³ študija kaže, da sta se povprečni čas, potreben za izpolnitev obveznosti, in število plačil zmanjšala v obdobju študije. Ta razvoj je v veliki meri posledica povečane uporabe izboljšanih možnosti za elektronsko vložitev in plačilo ter večje učinkovitosti davčne uprave. Povprečno 32 % časa, potrebnega za izpolnitev obveznosti v skladu z davčno zakonodajo v navedenih regijah, se porabi za obveznosti v zvezi s sistemom DDV. Vendar med državami članicami obstajajo velike razlike, saj se upravni postopki za izvajanje davka močno razlikujejo.

2.3. Stroški davčne uprave za države članice

Vprašanje skupne ravni odhodkov, ki jih davčna uprava ustvari pri izvajanju nalog v zvezi z obdavčevanjem in drugih dodeljenih odgovornosti, je pomembno in aktualno za vse države članice. Države članice imajo na voljo omejena sredstva za izvajanje nacionalnih davčnih zakonodaj in si neprestano prizadevajo zmanjšati stroške davčnih uprav. Glede na nedavno raziskavo OECD¹⁴ delež stroškov, povezanih s pobiranjem davkov¹⁵, kaže trend zmanjševanja pri večini davčnih uprav, kar je mogoče vsaj delno pripisati povečani učinkovitosti, ki je rezultat naložb v tehnologijo in drugih pobud. Raziskava je poleg tega pokazala, da so se skupni stroški za plače kot delež skupnih upravnih stroškov držav OECD v letih 2010 in 2011 močno zmanjšali, in sicer za 6 % (absolutni odstotek) na leto. Ta razvoj je najverjetneje posledica zmanjšanj števila zaposlenih, ki so jih odredile vlade, in/ali povečanja učinkovitosti zaradi avtomatizacije in pobud za notranjo reorganizacijo. Vendar še vedno obstajajo razlike med državami članicami.

3. IZZIVI ZA POVEČANJE UČINKOVITOSTI DAVČNE UPRAVE

Redne ocene uspešnosti igrajo pomembno vlogo v sodobni davčni upravi, saj je z njimi mogoče izboljšati uspešnost in učinkovitost uprave. Ureditve iz člena 12 ponujajo priložnost za oceno delovanja uprav, pristojnih za upravljanje DDV, ter razumevanje vzorcev izpolnjevanja in neizpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV, kar lahko prispeva k zmanjšanju

¹² Kazalniki iz študije o plačevanju davkov (skupna davčna stopnja, čas za izpolnitev obveznosti in število plačil) so del projekta o poslovanju skupine Svetovne banke (Doing Business Project) in so jih pripravili mreža PWC, Svetovna banka in Mednarodna finančna korporacija.

¹³ Evropska unija in Evropsko združenje za prosto trgovino (EU in EFTA). V analizo EU in EFTA so vključena naslednja gospodarstva: Avstrija, Belgija, Bolgarija, Ciper, Češka, Danska, Estonija, Finska, Francija, Nemčija, Grčija, Madžarska, Islandija, Irska, Italija, Latvija, Litva, Luksemburg, Malta, Nizozemska, Norveška, Poljska, Portugalska, Romunija, Slovaška, Slovenija, Španija, Švedska, Švica in Združeno kraljestvo.

¹⁴ OECD (2013), Tax Administration 2013: Comparative Information on OECD and Other Advanced and Emerging Economies (Davčna uprava 2013: Primerjalne informacije o OECD ter drugih razvitih in nastajajočih gospodarstvih), OECD Publishing (<http://dx.doi.org/10.1787/9789264200814-en>).

¹⁵ Delež stroškov, povezanih s pobiranjem davkov, se izračuna na podlagi primerjave med letnimi upravnimi stroški, ki jih je ustvaril davčni organ, in skupnimi prihodki, pobranimi v proračunskem letu, ter je pogosto izražen kot odstotek ali kot strošek pobiranja 100 enot prihodkov. Na ta delež vplivajo ukrepi, ki zmanjšujejo upravne stroške ali povečujejo izpolnjevanje obveznosti in prihodke. Vendar obstaja tudi veliko drugih dejavnikov, ki vplivajo na ta delež (npr. spremembe davčnih stopenj, makroekonomske spremembe, spremembe v obsegu pobranih davkov), ki pa niso nikakor povezani z relativno uspešnostjo ali učinkovitostjo. Zaradi takšnih razlogov je treba mednarodne primerjave teh deležev izvesti zelo previdno.

primanjkljaja DDV in prinese gospodarske koristi. V tem poglavju so referenčna merila in ugotovitve ocene, na katerih temelji to poročilo, povzeti po tematskih področjih.

3.1. Organizacija davčnih uprav

V organizaciji davčnih uprav držav članic je mogoče opaziti dva glavna trenda. Prvi je trend povečevanja neodvisnosti davčnih uprav. Neodvisnost lahko načeloma prispeva k večji uspešnosti, saj odpravi ovire za uspešno in učinkovito upravljanje, hkrati pa ohranja ustrezno odgovornost in preglednost. Različne institucionalne ureditve držav članic na splošno ponujajo večjo proračunsko neodvisnost ter neodvisnost pri upravljanju človeških virov in oblikovanju organizacijske strukture. Vendar je upravljanje v veliko državah članicah še vedno precej omejeno.

Drugi trend je prehod s pristopa, osredotočenega na davek, na pristop, osredotočen na davkoplačevalce, v organizacijski strukturi davčnih uprav. Pristop, osredotočen na davkoplačevalce, med drugim vključuje ustanovitev posebnih enot za velike davkoplačevalce, posameznike z velikim premoženjem in samozaposlene posameznike ter enot za obvladovanje tveganj. Večina držav članic že ima enoto za velike davkoplačevalce, vendar je ta enota pogosto zgolj revizijski center in se ne ukvarja z vložitvami, plačili, izterjavami davka ali storitvami za davkoplačevalce. Le nekaj držav članic ima posebno enoto, ki je odgovorna za upravljanje izpolnjevanja obveznosti posameznikov z velikim premoženjem in samozaposlenih posameznikov, ter posebno enoto za obvladovanje tveganj, ki podpira celosten pristop k izpolnjevanju obveznosti.

3.2. Identifikacija, registracija in odjava za namene DDV

3.2.1. Referenčna merila

Registracija je pregledna in davkoplačevalci so dobro obveščeni o tem, kako, kdaj in kje se lahko registrirajo. Službe za pomoč uporabnikom, spletni sistemi in klicni centri zagotavljajo dostop do storitev za davkoplačevalce. Davkoplačevalci, ki nimajo sedeža v zadevni državi, lahko brez težav dobijo informacije. Vloge za registracijo se obravnavajo pravočasno. V postopku registracije se zbirajo informacije, ki davčni upravi omogočajo, da odkrije in ustavi goljufije v zgodnji fazi. Davčna uprava od samega začetka spremlja skladnost vlog in plačil, povezanih s tveganimi registracijami, ter po registraciji izvaja zgodnje in redne obiske na kraju samem. Postopki odjave so učinkoviti in neobstoječi trgovci so hitro odjavljeni iz sistema DDV. Register zavezancev se redno posodablja in izvajajo se ukrepi za zagotovitev kakovosti in zanesljivosti podatkov v sistemu za izmenjavo informacij o DDV (VIES). Davčni organi in gospodarski subjekti se lahko zanesejo na veljavnost identifikacijskih številok za DDV v sistemu VIES. V primerih sumljivih goljufivih namenov in v primerih, ko registracije ni mogoče zavrniti, davčne uprave sprejmejo previdnostne in dodatne varnostne ukrepe kot predpogoj za registracijo.

3.2.2. Trenutno stanje

Postopek registracije je pregleden v večini držav članic, davkoplačevalci, vključno s tistimi, ki nimajo sedeža v zadevni državi, pa so dobro obveščeni o tem, kako, kdaj in kje se lahko registrirajo za namene DDV (AT, BG, CY, CZ, DK, DE, EE, ES, FI, HU, IE, IT, LT, LV, MT, NL, PL, PT, RO, SE, SI, SK in UK). Davkoplačevalci, ki nimajo sedeža v zadevni državi, lahko brez težav dobijo informacije v tujih jezikih, najpogosteje v angleščini (AT, BG, CZ, DK, EE, ES, FR, HU, IT, LT, LV, LU, MT, NL, PL, SE, SK in UK). Ko pa se pojavijo bolj specifična vprašanja in vprašanja v zvezi s poslovanjem, je težje dobiti informacije v tujih jezikih. Kljub opaznim prizadevanjem številnih držav članic za izboljšanje njihovih spletnih mest je še vedno težko ugotoviti, ali je treba določena podjetja registrirati ali ne in kakšne so zadevne obveznosti.

V postopku registracije je treba preveriti predvideno dejavnost in identiteto davkoplačevalca, da se preprečijo goljufije, povezane s fiktivnimi podjetji (imenovanimi tudi „neobstoječi trgovci“). Sodoben postopek registracije je celovit postopek, ki zajema preverjanja pred registracijo, programe spremljanja skladnosti vlog in plačil DDV tveganih trgovcev po registraciji ter odjavo, ki se izvede, takoj ko se ugotovi neizpolnjevanje pogojev za registracijo¹⁶. Z izvajanjem Uredbe Sveta št. 904/2010¹⁷ se je postopkom pred registracijo in odjavi namenilo več pozornosti, vendar celovitega postopka registracije niso razvile vse države članice.

Večina držav članic (razen EL, FR, IT in PT) v fazi pred registracijo sistematično navzkrižno preverja vloge za registracijo s primerjavo z drugimi viri podatkov (npr. registrom podjetij in notranjimi podatkovnimi zbirkami), vendar le občasno opravlja obiske na kraju samem. Večina držav članic se opira na kazalnike tveganja. Kjer so na voljo podatki o zavrnitvi registracij v posameznih državah članicah (BE, BG, DK, DE, EE, ES, FR, HU, IE, LT, MT, PL, SE, SI in UK), se zdi, da se postopki registracije le redko zaključijo z zavrnitvijo registracije. Približno polovica držav članic izvaja programe spremljanja po registraciji. Na voljo je malo informacij o odjavi, vendar se zdi, da je število odjav po uradni dolžnosti nizko, postopki pa so na splošno prepočasni, da bi ustavili goljufije neobstojećih trgovcev na področju DDV.

V zvezi s sistemom VIES (sistem za izmenjavo informacij o DDV) je treba izboljšati posodabljanje, popolnost in točnost podatkov, ki so na voljo v sistemu. V več državah članicah so problematični predvsem dolgi časovni okviri za posodabljanje sistema (BE, EL, ES in PT) in retroaktivna odjava (CY, DK, EL, FR, IE, PL, PT, RO in UK). V primeru retroaktivne odjave bi moral biti v skladu z načelom preglednosti in pravne varnosti pravi datum izbrisa številke za DDV viden v spletni različici sistema VIES.

3.3. Carinski postopek 42

3.3.1. Referenčna merila

Države članice so vzpostavile sistem, ki omogoča preverjanje identifikacijskih številke za DDV v trenutku uvoza. Ta sistem vključuje spletni dostop do podatkovne zbirke VIES, ki vsebuje vse veljavne identifikacijske številke za DDV v podatkovni zbirki EU. Carinski organi podatke o uvozu, pri katerem je bil uporabljen carinski postopek 42, sistematično posredujejo davčni upravi in tako zagotavljajo učinkovito izmenjavo podatkov. Uvoz, pri katerem se uporabi carinski postopek 42, je v sistemu analize tveganja davčne uprave opredeljen kot dodatno tveganje. Rezultati te analize tveganja se izmenjajo prek delovnega področja Eurofisca¹⁸ številka 3 „Carinski postopek 4200“.

3.3.2. Trenutno stanje

Carinski postopek 42 je mehanizem, ki ga uvoznik uporabi za oprostitvev plačila DDV pri prevozu uvoženega blaga v drugo državo članico. DDV se plača v namembni državi članici. Za ponovni uvoz blaga se uporabi carinski postopek 63. V tem poročilu sklicevanja na carinski postopek 42 vključujejo carinski postopek 63.

V okviru carinskega postopka 42 veliko držav članic ne preverja sistematično veljavnosti identifikacijskih številke za DDV (niti za uvoznike niti za stranke) (BE, BG, FR¹⁹, HU, IE, LU,

¹⁶ Glej člen 23(a) in (b) navedene Uredbe Sveta št. 904/2010.

¹⁷ Člen 22 UREDBE SVETA (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost.

¹⁸ Glej člen 33 navedene Uredbe Sveta št. 904/2010.

¹⁹ V Franciji je bil uveden sistem za sistematični in samodejni nadzor, ki se je začel uporabljati 1. junija 2013.

NL, PT in UK), carinska in davčna uprava pa si ne izmenjata informacij o teh transakcijah (EL, IT, NL²⁰, PL in SK). Ko carinska uprava dobi informacije, bi jih morala posredovati davčni upravi države članice uvoza. V tej fazi lahko davčna uprava preveri, ali je uvoznik (ali njegov davčni zastopnik) predložil rekapitulacijsko poročilo, po tem pa se lahko transakcija še naprej spremlja.

Kljub visoki izgubi prihodkov iz DDV, ki je posledica zlorab carinskega postopka 42, nekaj držav članic teh transakcij ne opredeljuje kot dodatna tveganja v okviru domačih sistemov analize tveganja in ne posreduje informacij prek Eurofisca (EE, FI, LU in MT). Vzpostavljeno je bilo posebno delovno področje Eurofisca, ki od leta 2011 omogoča hitro izmenjavo informacij o morebitnih goljufivih transakcijah in trgovcih, ki zlorabljajo carinski postopek 42.

Številne države članice uporabljajo posebna orodja, kot so dovoljenja (LU, MT, NL in SK) ter jamstva (AT, DK, EE, ES, HU, IT, LU, MT, NL, RO in SK), da bi preprečile zlorabo carinskega postopka 42. Dovoljenja in jamstva so uporabna orodja v primeru tveganih trgovcev. Vendar pa uvedba zahteve, da vsi trgovci ali davčni zastopniki, ki nameravajo uporabiti carinski postopek 42, pridobijo splošno jamstvo ali dovoljenje, pomeni nesorazmerno obremenitev za poštena podjetja in ogroža nemoteno delovanje notranjega trga, saj izniči prilagodljivost in privlačnost poenostavitve, ki jo zagotavlja ta postopek. Zato bi se morale države članice, ki so uvedle tak sistem dovoljenj ali jamstev, osredotočiti samo na tvegane trgovce.

3.4. Vložitev obračuna DDV in plačilo

3.4.1. Referenčna merila

Vložitev obračuna DDV je prvi korak (po registraciji) v celovitem postopku ugotavljanja obveznosti v zvezi z DDV. Uporablja se sistematičen pristop, ki omogoča spremljanje in uveljavljanje obveznosti v zvezi z vložitvijo ter zagotavlja pravočasno vložitev obračuna. Visoko avtomatizirani poslovni postopki, ki vključujejo elektronsko vložitev obračunov DDV in rekapitulacijska poročila v sistemu VIES, so podprti z orodji za profiliranje davkoplačevalcev, da se lahko določijo najprimernejši nadaljnji ukrepi za tiste, ki so prenehali vlagati obračune DDV (npr. telefonski klici, elektronska pošta, besedilna sporočila, opomin, osebni obisk, ocena neplačanih obveznosti ali pregon). Uporaba elektronske vložitve je široko razširjena. Dolgovani DDV in vračila DDV se plačujejo pravočasno. Za zapadla plačila in vračila se samodejno zaračunajo ali plačajo obresti. Razumne kazni spodbujajo izpolnjevanje obveznosti v zvezi z vložitvijo in plačilom.

3.4.2. Trenutno stanje

Srednji delež vložitev v EU (tj. razmerje med številom prejetih obračunov in pričakovanim številom obračunov) je velik in znaša približno 96 odstotkov. Vendar med državami članicami obstajajo velike razlike. Posamezni delež vložitev je med drugim odvisen od učinkovitosti avtomatiziranega sistema za vložitve in plačila, sistemov obresti in kazni ter točnosti registra davkoplačevalcev.

Uporaba elektronske vložitve se povečuje, vendar še ni v skladu z razumnimi pričakovanji. Le majhna večina držav članic ima ustrezno zakonodajo, ki predpisuje obvezno elektronsko

²⁰ Nizozemska ima splošni domači mehanizem obrnjene davčne obveznosti za DDV, ki se plača ob uvozu. Ker ob uvozu ni mogoče uveljavljati oprostitev DDV, priporočila za ta postopek, ki so navedena v tem poročilu, ne veljajo za te vrste uvoza. Vendar to ne izključuje, da se lahko pojavijo primeri uvoza, v katerih se uporabi carinski postopek 42 in za katere podane pripombe veljajo.

vlaganje obračunov DDV (AT, BE, BG, DE, DK, EL, ES²¹, FR, IE, IT, LU, LV, NL, PT, RO, SI in UK). V ostalih državah članicah se uporablja sistem, ki dopušča več možnosti (CY, CZ²², EE, ES, FI, FR²³, HU, LT, MT, PL, RO, SE in SK). Večina držav članic sistematično spremlja vložitve in plačila DDV, vendar jih veliko ne uporablja sodobnih in samodejnih postopkov spremljanja poznih (ali neizvedenih) vložitev in plačil (npr. samodejnih opomnikov ali takojšnjih približnih odmer davka v primeru, da obračun ni bil vložen) (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HU, IT, LV, LT, NL, PL, PT, RO, SE, SI in SK).

Vse države članice uporabljajo kazni za pozne (ali neizvedene) vložitve in plačila, vendar se sistemi obresti in kazni med državami članicami močno razlikujejo. Sedanji podatki ne dajejo nobenega zagotovila, da so takšne kazni učinkovite in da davkoplačevalce kaznujejo s splošnimi stroški, ki so višji od stroškov, ki bi nastali v okviru financiranja tretje osebe.

Pravočasnost izplačila vračil DDV se je v obdobju 2009–2011 na splošno izboljšala. V večini držav članic je za zahteve za vračilo DDV predpisan rok (AT, BE, BG, CZ, DE, DK, EE, EL, ES, FR, HU, IE, IT, SI, LT, LV, MT, NL, PL, RO in UK), vračilo pa je običajno izplačano v tem roku, tj. v 30–45 dneh. Vendar pravočasna vračila v nekaterih državah članicah ostajajo problematična. Več držav članic ne plačuje obresti za zamude pri izplačilu vračil (AT, CY, LU, NL in UK²⁴).

3.5. Pobiranje in izterjava DDV

3.5.1. Referenčna merila

Višina davčnega dolga je stabilna in znaša manj kot 10 odstotkov letnih davčnih prihodkov. Redno se preverja izterljivost zaostalih starih dolgov in izvajajo se ustrezne politike odpisovanja. Izterjave dolga izvaja specializirano osebje za izterjavo s polnim delovnim časom. Izterjave so visoko avtomatizirane in vključujejo: (i) avtomatizirana obvestila, opomnike in naloge, (ii) samodejno opredelitev sredstev na podlagi informacij tretjih strani ter (iii) samodejno izravnavo davčnih dobropisov z neporavnanimi dolgovi. Orodja za profiliranje dolžnikov so v pomoč pri določanju najučinkovitejših načinov pobiranja DDV. Klicni centri v zgodnji fazi stopijo v stik z novimi dolžniki prek telefonskih klicev. Uprava ima strukturiran in pregleden pristop k shemam obročnega odplačevanja, prav tako pa je vzpostavljen sistem za samodejno opredelitev sredstev na podlagi informacij tretjih strani in orodij za profiliranje dolžnikov. Vlada uporablja celosten pristop k usklajevanju pobiranja zapadlih davkov in prispevkov za socialno varnost.

3.5.2. Trenutno stanje

Zaostala plačila DDV se povečujejo (za povprečno 15 odstotkov v večini držav članic), kar je mogoče vsaj delno pojasniti z recesijo. Vendar pa je stopnja odpisov nizka, v več državah pa celo blizu nič (BG, CY, EL, FI in MT), zato je težko primerjati glavnice izterljivih dolgov. Za dolgove, za katere se izkaže, da jih ni mogoče izterjati z zmernimi stroški, bi bilo treba uporabiti prilagodljiv postopek za odpis. Če davčna uprava nima programa odpisov, tvega, da bo s prizadevanjem za izterjavo neizterljivih zneskov tratila dragocena sredstva, saj je njena pozornost preusmerjena proč od izterljivih dolgov.

²¹ V Španiji je elektronska vložitev obračuna DDV obvezna za določene skupine davkoplačevalcev, npr. za velike davkoplačevalce.

²² Na Češkem je elektronska vložitev obračuna DDV obvezna od 1. januarja 2014.

²³ V Franciji je elektronska vložitev obračuna DDV obvezna od 1. januarja 2014.

²⁴ Združeno kraljestvo obresti ne plača samodejno v vseh primerih poznih vračil, plačuje pa dodatek k vračilu, če je zamuda pri izplačilu vračila v zvezi z zahtevkom za vračilo DDV posledica zamude (razen razumne zamude zaradi preiskave) davčne in carinske uprave Združenega kraljestva (HMRC).

V številnih državah članicah se izterjava dolgov ne upravlja s celovitega vidika. Potreben je skladen pristop, ki upravlja postopek izterjave dolga od trenutka, ko je ugotovljen obstoj dolga, do trenutka, ko dolg ugasne.

Večina držav članic si prizadeva povečati učinkovitost izterjave dolgov. Obstaja jasna težnja k nezaporednim postopkom izterjave dolgov (AT, BE, BG, DE, ES, FR, HU, IE, LT, LU, LV, PT, SE in UK) ter k združevanju davčnih dolgov in zapadlih prispevkov za socialno varnost (AT, BG, DK, EE, ES, FI, HU, IE, LV, NL, RO, SE, SI in UK). Približno polovica držav članic je uvedla povsem ali delno integrirane postopke izterjave, ki so podprti s samodejno opredelitvijo sredstev na podlagi notranjih informacij ali informacij tretjih strani (BE, BG, CZ, DK, ES, FI, HU, IE, IT, LT, PT, SI in SE).

3.6. Revizije in preiskave v zvezi z DDV

3.6.1. Referenčna merila

Revizijski program vključuje nabor revizijskih pristopov, ki skupaj s storitvami za davkoplačevalce zagotavlja uravnotežen pristop k spodbujanju prostovoljnega izpolnjevanja obveznosti. Vzpostavljen je sistem upravljanja na podlagi tveganja, ki se uporablja za določitev davkoplačevalcev, ki jih je treba revidirati, in usmeritev revizijskih sredstev glede na tveganja, povezana z davkoplačevalci. Davčna uprava ima zadostno število zaposlenih, ki so ustrezno usposobljeni. V celotnem revizijskem postopku je zagotovljena delitev nalog, izvajajo pa se tudi preverjanja in usklajevanja, da se čim bolj zmanjšajo možnosti za korupcijo. Razvije, izvaja in spremlja se letni delovni načrt, da se doseže ustrezna raven uspešnosti delovanja. Revizorji imajo dostop do navodil v zvezi s tehničnimi in postopkovnimi vprašanji, da lahko na terenu sprejemajo dosledne in nepristranske odločitve, ter so opremljeni s sodobnimi revizijskimi orodji.

3.6.2. Trenutno stanje

Večina držav članic (razen EL, ES, LU, PT in RO) uporablja strategijo na podlagi tveganja za določitev davkoplačevalcev, ki jih je treba revidirati, in vedno pogosteje izvajajo usmerjene revizije. Vendar so davčne uprave številnih držav članic obvezane, da za določene davkoplačevalce revizijo opravijo vsako leto (AT, DE, FI, IE, IT, PL in SI). Ta obveznost, četudi se nanaša samo na velike davkoplačevalce, državam članicam preprečuje prilagodljivost pri usmerjanju revizijskih sredstev na davkoplačevalce, ki pomenijo večje tveganje.

Med državami članicami so velike razlike v deležu davkoplačevalcev, za katere se opravijo revizije na kraju samem, in v zneskih DDV, ki se ponovno ocenijo na podlagi revizij. Vendar nekaj držav članic nima kazalnikov uspešnosti za ocenjevanje učinkovitosti svojih revizij (CY, DK, FI, LU in MT). Ker revizijske naloge izvajajo veliko število osebja, morajo davčne uprave redno ocenjevati učinkovitost svojega revizijskega dela in usmerjati sredstva v skladu s tem.

Elektronsko revidiranje je dobro razvito v veliki večini držav članic. Zato se revizorji usposabljaajo za elektronske revizije (razen v IT in MT) in prejemaajo sredstva za analizo podatkov v računalniških sistemih. Hkrati pa obstajajo pravila, ki od davkoplačevalcev zahtevajo, da med davčnimi revizijami zagotovijo podatke iz računalniških sistemov (AT, BE, BG, CZ, CY, DK, EE, EL, ES, FI, FR, HU, IE, LV, LT, LU, NL, PL, PT, RO, SE, SK, SI in UK). Kljub temu večina držav članic ne zahteva uporabe standardnega revizijskega dokumenta, ki bi nadalje povečal uspešnost in učinkovitost revizijskega dela.

V večini držav članic imajo revizorji dostop do različnih vrst informacij tretjih strani (npr. zemljiška knjiga, register vozil, informacije nosilcev socialne varnosti in informacije finančnih institucij), vendar jih ne morejo vedno pridobiti na avtomatiziran način. Večina

držav članic pogosto zahteva informacije od drugih držav članic, vendar še vedno obstajajo velike ovire (pravne ovire, ovire v zvezi s hitrostjo in kakovostjo odgovora ter jezikovne ovire), ki zmanjšujejo učinkovitost tega orodja.

Večina držav članic ima specializirane enote za boj proti goljufijam na področju DDV (razen AT, CZ, EE, EL, FI, HU, LV, RO in SI). To je pomembno, saj morajo preiskave morebitnih primerov goljufij opraviti usposobljeni preiskovalci, povezani v skupine, ki lahko analizirajo trende pri goljufijah in prepoznajo znake goljufive dejavnosti.

3.7. Sistem za reševanje davčnih sporov

3.7.1. Referenčna merila

Davkoplačevalec se lahko brez večjih stroškov pritoži zoper odločitve davčne uprave z uporabo kodificiranega, preglednega in hitrega sistema za reševanje davčnih sporov. Ta sistem vključuje obvezen upravni pritožbeni postopek, ki je neodvisen od organa, ki je sprejel prvotno odločitev, in se izvede pred predložitvijo spora sodišču. Ta upravni pritožbeni postopek mora zagotoviti, da se v obravnavo v sodnem pritožbenem postopku predložijo samo zakonsko utemeljene zadeve. Davčna uprava zbira upravljalvske informacije o reševanju sporov in prilagaja svoje prakse kot preventivni ukrep, da bi se izognila nepotrebnim pritožbam. Plačilo spornega zneska davka je potrebno, če je bilo vloženo pravno sredstvo in če obstaja minimalen zaostanek pri zadevah, ki še niso bile obravnavane. Zato delujejo specializirane enote in uradniki, ki so posebej usposobljeni za obravnavanje davčnih sporov znotraj ali zunaj davčne uprave. Davčna uprava lahko upravlja sistem za reševanje davčnih sporov na podlagi upravljalvske informacij. Te informacije davčni upravi omogočajo, da po potrebi prilagodi svoje prakse.

3.7.2. Trenutno stanje

Večina držav članic ima obvezen upravni postopek reševanja sporov, ki vključuje roke za sprejetje odločitev. Takšen pristop je osredotočen na učinkovitost pritožbenega postopka ter prispeva k zmanjšanju števila in trajanja pritožb. V približno polovici držav članic je prva faza v postopku reševanja davčnega spora obvezen upravni pritožbeni postopek znotraj davčne uprave.

Število pritožb se razlikuje in je v nekaterih državah članicah visoko, velik pa je tudi odstotek odločitev v korist davkoplačevalca. Vendar veliko držav članic ne spremlja in zbira (zadostnih) upravljalvske informacije o svojih postopkih reševanja davčnih sporov ter ne upošteva izidov pritožb pri oblikovanju preventivnih ukrepov. Da bi se čim bolj zmanjšalo število nepotrebnih sporov, je treba spremljati vse vidike pritožbenega postopka, pri tem pa oblikovati ukrepe za preprečevanje sporov ob upoštevanju izidov pritožb, na podlagi katerih je treba prilagoditi tudi storitve za davkoplačevalce, pojasniti zakone in druge predpise itd.

V večini držav članic sporni zneski med pritožbenim postopkom ostanejo v celoti ali delno izterljivi (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, DK, EE, EL, ES²⁵, FI, FR²⁶, HU, LU, LT, LV, MT, NL, PL, RO, SE, SI, SK in UK²⁷). To je dobra praksa, ki varuje prihodke in preprečuje zlorabo pritožbenega postopka.

3.8. Izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV

3.8.1. Referenčna merila

²⁵ V Španiji se izterjava dolga v primeru davčnega spora na splošno ne preloži. Vendar se lahko preloži, če dolжник jamči za znesek dolga s potrditvijo kreditne institucije ali s hipoteko.

²⁶ V Franciji lahko dolжник zahteva preložitve plačila spornega zneska.

²⁷ V Združenem kraljestvu davkoplačevalcu pred pritožbo ni treba plačati spornega zneska DDV, če davčno in carinsko upravo ali zadevno pritožbeno sodišče prepriča, da bi mu plačilo povzročilo težave.

Davčne uprave izvajajo strategijo za obvladovanje tveganj v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti ter v tem okviru spodbujajo izpolnjevanje in preprečujejo neizpolnjevanje obveznosti na podlagi znanja o vedenju davkoplačevalcev. Davkoplačevalci so razdeljeni glede na tveganje, kar davčni upravi omogoča, da jih obravnava glede na njihovo strukturo tveganja. Davčna uprava zagotavlja ustrezne storitve za davkoplačevalce, ki slednjim olajšujejo izpolnjevanje davčnih obveznosti in spodbujajo prostovoljno izpolnjevanje, saj vplivajo na vedenje davkoplačevalcev.

3.8.2. Trenutno stanje

V večini držav članic je opaziti težnjo k razvoju in izvajanju strategije za obvladovanje tveganj v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti (AT, BE, BG, CY, CZ, DK, EE, EL, ES, FI, FR, HU, IE, IT, LV, LT, LU, MT, NL, PT, SK, SI, SE in UK). V okviru teh strategij so davkoplačevalci razdeljeni glede na njihov profil tveganja in obravnavani v skladu s to razdelitvijo, da bi se povečalo prostovoljno izpolnjevanje. Vendar samo nekaj držav članic ocenjuje rezultate teh strategij in izvedenih ukrepov. Poleg tega zelo malo držav članic trenutno ocenjuje znesek primanjkljaja DDV (EE, IT, PL, SK in UK). Če ne vedo, kako se razvija primanjkljaj DDV, ne morejo oceniti učinkovitosti sprejetih ukrepov za boj proti goljufijam in utajam. Zato bo treba veliko truda vložiti v izboljšanje spremljanja in ocenjevanja uspešnosti.

Poleg tega večina držav članic vse pogosteje uporablja informacije tretjih strani za izbiro davkoplačevalcev, ki bodo revidirani, razdelitev davkoplačevalcev in izterjavo dolgov. Uporabo teh informacij bi bilo kljub temu mogoče bistveno povečati, zlasti za razdelitev davkoplačevalcev in izterjavo dolgov.

4. SKLEPNE UGOTOVITVE

4.1. Posodobitev upravljanja DDV

Od začetka recesije in finančne krize v letu 2008 se je primanjkljaj DDV povečal in je bil leta 2011 ocenjen na približno 1,5 % BDP držav EU-26. Vendar se primanjkljaji DDV posameznih držav članic močno razlikujejo. Predvsem države članice, ki jih je kriza najbolj prizadela, se spopadajo z večjim primanjkljajem DDV in jim ni uspelo bistveno izboljšati svojega položaja.

Ker je primanjkljaj DDV tudi kazalnik uspešnosti in učinkovitosti upravljanja DDV, bodo morale države članice posodobiti svoje upravljanje DDV, da bi zmanjšale ta primanjkljaj. To ni pomembno zgolj z vidika prihodkov iz DDV in lastnih sredstev iz naslova DDV, temveč tudi z vidika upravnih stroškov za podjetja in vlade. Kot je bilo ugotovljeno v študiji o plačevanju davkov iz leta 2013, obstaja povezava med stroški, ki jih imajo podjetja zaradi izpolnjevanja obveznosti, in gospodarsko rastjo. Zdi se, da zmanjšanje upravnih obremenitev za podjetja prispeva h gospodarski rasti. Hkrati bo zmanjšanje stroškov davčne uprave z izboljšanjem njene uspešnosti in učinkovitosti nekoliko omililo proračunske omejitve za vlade ter prispevalo k odpravi primanjkljaja javnih sredstev.

V sedanjem gospodarskem in finančnem ozračju je posodobitev upravljanja DDV bistvenega pomena in neizogibna za tiste države članice, ki jih je finančna kriza najbolj prizadela in imajo težave z obvladovanjem svojih proračunskih primanjkljajev. Če so te države članice pripravljene spremeniti uveljavljene upravne prakse in izboljšati svoje upravne postopke, jim lahko posodobitev znatno koristi. Zato je te države članice pomembno podpreti pri njihovih prizadevanjih, kar vključuje tehnično pomoč, če jo zahtevajo.

4.2. Ukrepi, ki jih sprejmejo države članice

Priporočila v tem poročilu so naslovljena na države članice s ciljem izboljšanja njihovih davčnih uprav in zmanjšanja primanjkljaja DDV. Najpomembnejša priporočila so povzeta v nadaljevanju po tematskih področjih.

Na področju **identifikacije, registracije in odjave za namene DDV** morajo države članice izboljšati kakovost informacij v tujih jezikih o zahtevah za registracijo za namene DDV in o postopku registracije. Hkrati morajo tudi (nadalje) razviti celovit postopek registracije, zlasti z izvajanjem programov spremljanja po registraciji za tvegane trgovce (BG, CY, DE, DK, EL, IE, LT, PT, RO in SK) in hitrih postopkov odjave neobstojećih trgovcev (AT, CY, EL, HU, IE, PT in RO). Ker so posodobljeni, popolni in točni podatki v sistemu VIES predpogoj za izboljšanje pravne varnosti za zakonite poslovne dejavnosti in povečanje vzajemnega zaupanja med davčnimi organi v EU, bodo morale številne države članice izboljšati kakovost svojih podatkov v VIES (BE, EL, ES in PT).

V zvezi s **carinskim postopkom 42** bi morale države članice zagotoviti, da se identifikacijske številke za DDV (uvoznika in stranke) sistematično preverjajo (BE, BG, DE, EE, HU, IE, IT, LV, LU, NL, PL, PT, SE in UK) ter da se vse informacije o transakciji posredujejo domači davčni upravi (EL, IT, NL, PL in SK). Nekaj držav članic mora poleg tega opredeliti carinski postopek 42 kot dodatno tveganje v okviru domačih sistemov analize tveganja ter okrepiti izmenjavo informacij o goljufivih transakcijah in trgovcih, med drugim z aktivnim sodelovanjem v mreži Eurofisc (DE, DK, NL, PL in RO). Nadalje bi lahko približno polovica držav članic razmislila o uporabi dovoljenj ali jamstev za tvegane trgovce, da bi se preprečile zlorabe (BE, BG, CY, CZ, DE, FI, FR, EL, IE, LT, LV, PL, PT, SE, SI in UK).

Na področju **vložitve obračuna DDV in plačila** mora večina držav članic še vedno uvesti sistematičen pristop k spremljanju poznih in neizvedenih vložitev in plačil, ta pristop pa mora vključevati samodejne postopke, kot so samodejni opomniki in takojšnja približna odmera davka v primeru, da obračun ni bil vložen (AT, BE, BG, CY, CZ, ES, DE, FI, FR, IT, LU, LV, MT, NL, PL, PT, RO, SE, SI in SK). Od nekaj držav članic se še vedno pričakuje, da bodo uvedle standardni rok za izplačilo vračila DDV, ki mora trajati med 30 in 45 dni (AT, BE, EL, ES, CY, FI, IT, LU, MT in SE). Nazadnje je zelo priporočljivo, da države članice proučijo učinkovitost svojih sistemov obresti in kazni za pozne ali neizvedene vložitev in plačila DDV.

V zvezi s **pobiranjem in izterjavo DDV** mora polovica držav članic na splošno uvesti postopke za odpis dolgov, za katere se izkaže, da jih ni mogoče izterjati z zmernimi stroški (BG, CY, EE, EL, IE, FI, MT in SK). Če davčna uprava nima programa odpisov, tvega, da bo s prizadevanjem za izterjavo neizterljivih zneskov tratila dragocena sredstva. Poleg tega bi morale države članice razviti nezaporedne in integrirane postopke izterjave dolgov (AT, CY, CZ, DE, DK, EE, EL, FI, IT, LV, LU, MT, NL, PL, RO, SI, SK in UK).

Priporočila na področju **revizij in preiskav v zvezi z DDV** na eni strani vključujejo ukinitve obvezne vsakoletne revizije določenih davkoplačevalcev in na drugi strani uporabo sistemov na podlagi tveganja (AT, FI, DE, IT, NL, PL in SI). Hkrati bi bilo treba (nadalje) spodbujati elektronsko revidiranje in ustanoviti enote za boj proti goljufijam na področju DDV (AT, CZ, EE, EL, FI, HU, LV, RO in SI).

Na področju **sistema za reševanje davčnih sporov** bi moralo več držav članic razmisliti o uvedbi obveznega neodvisnega upravnega postopka reševanja sporov, v katerem sporni zneski med pritožbenim postopkom ostanejo v celoti ali delno izterljivi (BE, BG, CY, EE, EL, FI in IT). Nadalje je zelo priporočljivo, da države članice spremljajo vse vidike pritožbenega

postopka in ustvarijo okolje, ki zmanjšuje nepotrebne spore (AT, BG, CY, HU, IT, LU, LV, NL, RO in SK).

V zvezi z **izpolnjevanjem obveznosti glede DDV** morajo države članice (nadalje) razviti in izvajati strategije za obvladovanje tveganj v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti ter oceniti rezultate izvedenih ukrepov, da bodo lahko opredelile najboljše strategije vpliva na ravnanje davkoplačevalcev, da bi ti prostovoljno izpolnjevali davčne obveznosti (BE, CY, CZ, DE, DK, FI, FR, IE, IT, LU, MT, NL, PL, PT, SE, SI in SK). Poleg tega bi lahko bistveno izboljšale uporabo informacij tretjih strani, zlasti za razdelitev davkoplačevalcev in izterjavo dolgov.

4.3. Ukrepi, ki jih sprejme Komisija

Komisija bo še naprej uporabljala ureditve iz člena 12 za ocenjevanje delovanja uprav, pristojnih za upravljanje DDV, da bi spodbudila izboljšave v upravljanju DDV v državah članicah. Ocenjevalni cikli igrajo pomembno vlogo v sodobnih davčnih upravah, saj je z njimi mogoče izboljšati kakovost upravljanja. Pravilne ocene zahtevajo kazalnike, ki omogočajo spremljanje napredka iz obdobja v obdobje. Primanjkljaj DDV se lahko šteje za tak kazalnik.

Komisija bo še naprej spodbujala izmenjavo informacij o upravnih praksah in zbirala takšne informacije, da bi opredelila najboljše prakse. Opredelitev najboljših praks lahko prispeva k racionalizaciji sistema DDV in s tem k zmanjšanju stroškov zaradi izpolnjevanja obveznosti, hkrati pa zagotovi prihodke iz DDV.

Komisija bo podprla prizadevanja držav članic za posodobitev upravljanja DDV in povečanje izpolnjevanja obveznosti. Bolj uspešno in učinkovito upravljanje DDV bo prispevalo k povečanju prihodkov iz DDV in k enakemu obravnavanju vseh držav članic v zvezi z njihovimi prispevki v proračun Unije.

Komisija bo usklajevala in poenostavila obravnavanje prošenj držav članic za tehnično pomoč. Kot je bilo omenjeno, je posodobitev upravljanja DDV bistvenega pomena in neizogibna za tiste države članice, ki jih je finančna kriza najbolj prizadela in imajo težave z obvladovanjem svojih proračunskih primanjkljajev.